

4 uger med påhæng

Med en helt ny Camp-let spændt på vognen og Italien og Frankrig som feriemål drager vi – en familie med mor, far og to store piger på 15 og 16, forventningsfulde af sted. Vi har gennem 8 år camperet i Frankrig og gør nu et forsøg med Italien. Kan landet og Camp-let'en leve op til vores forventninger? Det vil de næste uger vise.

Plads til alverdens ting

Gennem alle årene har pigerne i familien haft svært ved at begrænse de ting, som skule med, og hvert år bliver der slæbt mere og mere campingudstyr med. Så sammen med vores øvrige ting og sager, som fylder godt, er det en voldsom bagage, der skal pakkes ned. Men det er faktisk let med Camp-let'en – både indeni og ovenpå kan der være en masse.

Første gang vognen pakkes, viser der sig dog rynker i panden på far – (han står altid for at pakke vognen – pigerne sørger for at finde ting frem, der skal med). Han er ikke helt klar over, hvor meget der kan være inden i vognen, men da han ser pigernes oppakning, sukker han: "Vi har som sædvanlig alt for meget med". Men med sædvanlig snilde får han plads til alle tingene – dog kun fordi, vi også har toppen af vognen til at lægge ting på. En presenning holder det hele på plads. Så går startskuddet, og vi triller ud af indkørslen. Camp-let'en ligger stabilt på vejen, og vi mærker ikke, at den er tungt lastet.

Omkuld af vinden

Første stop var i Tyskland – normalt overnatter vi på hotel på vej til feriemålet, men nu ville vi prøve at slå den nye Camp-let op. Det er selvfølgelig besværligt, når man har så meget med, som vi har, for der er meget, som skal flyttes – med normalt udstyr ville det nok have taget den halve tid, siger far. Da alt er ude og teltet trukket frem på plads, og vi skulle i gang med at slå pløkke i, kom der et ordentlig vindstød. Teltet vippede for fuld kraft tilbage på vognen, hvilket resulterede i en bøjet stang – så man skal altså lige holde ved teltet, til de første pløkke er sat i.

Vi opdagede også, at møtrikken og vingerne til køkkenbordet sidder sådan anbragt, at man skal være lidt forsigtig, når man trækker køkkenet ud – ikke for voldsomme bevægelser, da de let kan tage fat i sovekabinens stof og i værste fald rive hul. Vi pakkede ikke ud, da vi kun skulle overnatte, men vi sov dejligt på de fine madrasser. Vi havde taget rullemadrasser med for at beskytte dem – det er en god ide. Sovekabinen rummer fint 2 voksne. Næste morgen prøvede vi at pakke vognen lidt anderledes, og det viste sig faktisk, at den kunne rumme meget mere indeni – faktisk op til ½ m. i højden.

Flot plads i bjergene

Vi nåede uden trængsler til vores plads i Italien – nærmere betegnet 20 km. Syd for Firenze, hvor vi skulle lidt op i bjergene. Pladsen lå smukt, og det viste sig, at mange italienere fra Firenze havde faste campingpladser hele sæsonen. Det gav jo lidt kolorit – italienerne er jo ikke lydløse – faktisk lyder det altid, som om de skændes, når de bare udveksler almindeligheder – men farverigt er det.

System i tingene

Nu skulle Camp-let'en slås op for en uge, så det blev gjort med grundighed – der blev målt med vaterpas, så vi ikke kom til at sove med hovederne nedad – og teltet kom hurtig op at stå. Vi havde også købt et solsejl med, og det var simpelthen uundværligt. Selv om vi havde fået en plads med rimelig skygge, så var der også meget sol. Vi blev enige om at stille vores spisebord under solsejlet. Vognens bagende er et helt komplet køkken med kogeapparat, vask og vandpumpe. Bestikskuffe følger der også med. Men med flere års erfaring på bagen vidste vi, at på denne årstid er det godt lunt sydpå – så vi har købt et separat køkkenbord, som vi stillede uden for teltet. Så i stedet for brugte vi det store køkkenbord - lidt utraditionelt måske – til toiletbord – vi var jo tre piger med meget af den slags. Under køkkenbordet på metalristen havde vi så tallerkener, glas og andet service. Men dette køkkenbord var virkelig en forbedring fra vores tidligere vogn, som ikke havde nær så megen aflæggerplads.

Praktisk garderobestang

En anden ting i vores Camp-let var garderobestangen. Den bliver sat op mellem de to sovekabiner. Det er alle tiders – for vores tøj hang fint her uden at krølle, som vi ellers oplevede de tidligere år. Vi havde også medbragt rigeligt med bøjler (der var dog stadig for få til alt det tøj pigerne havde med). Derudover havde vi selv et knagestativ med, som blev sat på teltstangen og sammenklappelige plastickurve til resten af vores ting. De kurve er alle tiders, for de fylder intet, når de er klappet sammen. Til teltet hører også en kappe med lommer, som sættes på foran sovekabinerne. De er gode til småting, og andet der ikke er for tungt.

Et pænt telt

Da vi havde fået vores teltvogn helt i orden, var det tid til at sætte sig under solsejlet og nyde en kold italiensk øl – det var ikke dårligt. Især den mandlige part følte, at det havde han fortjent – det havde taget ham ti minutter at få teltet rejst og pløkkene sat i. Vi piger havde faktisk meget mere, vi skulle have på plads, men det var vi jo selv skyld i. Solsejlet viste sig at være alle tiders – godt, at vi fik med. Herunder blev alle måltiderne indtaget – og vi synes, at teltet så godt ud med det på. I det hele taget er det et meget pænt telt, og flere af italienerne var da også henne og kigge lidt nærmere på det. Det er et dejligt rummeligt telt – det gik faktisk op for os, da vi pludselig blev overrasket af en regnbyge. Vi flyttede ind for en lille stund og havde god plads til vores bord og fire stole.

Dyrt men dejligt

Ugen i Italien gik hurtigt, og vi havde fundet os godt til rette i Camp-let'en. Både Italien og Camp-let'en levede op til vores forventninger – blot havde vi ikke ventet, at det var så dyrt – men smukt er der i Toscana og omegn. Vi var glade for, at vi kunne spise hjemme – det er ingen sag at lave mad, når tingene fungerer så godt, som de gør i Camp-let'en.

Næste stop Frankrig

Nu var det tredje gang, vi skulle pakke Camp-let'en, og det gik meget hurtigt, for nu vidste vi hvor meget der kunne være inde i vognen. Det er fantastisk, hvad den kan rumme – men vi har stadig brug for at kunne lægge noget oven på vognen.

Efter et hjerteligt farvel til nye venner af flere nationaliteter lettede vi anker mod Frankrig – for ottende gang skulle vi feriere i dette dejlige land. Bevares, vi havde været glade for Firenze og

omegn, men da vi kørte ekvipagen over grænsen ved Ventimiglia, var det ligesom at komme hjem igen.

Efter en dags kørsel – man mærker Camp-let'en så lidt, at den egentlig er glemt det meste af tiden – og så kører man såmænd pludselig 120 – 130 km. i timen – dukkede vores vante plads frem i horisonten, og vi holdt snart på nr. 595, som var "vores" hjem i de næste 14 dage. Det havde nr. 595 også været de tre foregående år – hvor den var forsynet med et faldefærdigt solsejl af træ og strå (en svendeprøve fra det lokale tømrerlaug, siger vores gode ven om medcampist Ole spøgefuldt – han er oprindeligt tømrer). Men nej, i år var "svendestykket" væk – antagelig faldet stille og roligt sammen – så der var fire campister, som satte meget stor pris på det nu uundværlige solsejl.

Ferielivet nydes

Vi vender igen næsen nordpå – og efter to dages problemløs kørsel med Camp-let'en nåede vi igen hjem med en bunke kræfter og mange positive ferieoplevelser.